

se še nikdar tako godilo ni, duhovskemu stanu vso veljavo in spoštovanje pri ljudeh, psujejo, obrekujejo in zasmehujejo duhovnike, da se mora ljudstvo pohujšati in zaupanje do cerkve zgubiti. „Aló, tako je prav!“ doni iz vseh kotov Slovenije, in vendar — „vera ni v nevarnosti!“

Vemo prav dobro, da liberalci že komaj čakajo na to, da bo državni zbor plačo duhovnikom na državno blagajnico pripisal. Ker pa ta ne premore toliko, ne bo ostalo druga, kakor da se — za izvršenje te postave — po cerkvenem premoženju seže. In ker tudi to dosti vrglo ne bo, se bode srenjam reklo: Če hočete duhovnikov, plačajte jih same! To pomenja nov davek za srenje, katerega bi čisto nič treba ne bilo, ko bi pravična in dobrovoljna vlada v soglasji s cerkveno gospósko duhovnikom plače uravnala. Vlada pa bo vsikdar, kakoršna je večina državnega zbora. Zatorej smo svarili pred liberalnimi kandidati, ker ti le množijo liberalno večino, iz te pa cerkvi pravična, dobrovoljna vlada ne bo prišla. Liberalci pa niso vedli, kaj bi vse počeli, da le liberalni kandidati zmagajo. In ko se jim je to nekoliko posrečilo, zagnali so veseli krik: „Aló, tako je prav!“

Možje, kakor so n. pr. Hohenwart, dr. Costa, Herman itd., katerih se nemčurji in ustavaki strašansko bojé, ker poznajo te bistre glave in čutijo, da jim niso kos, ti možje so nam posebno v državnem zboru tako potrebni, da brez njih nijednega tehtnega govornika nemškimi ustavakom nasproti postaviti ne moremo. In kaj so počenjali naši liberalci proti tem veljakom! Delali so na vse kriplje, da jih spodbijajo: z lažmi, s psovanjem in grdim opravljanjem! „Aló, tako je prav!“ odmevalo je od Krajskih gorá do slovenskih goríc na Štajerskem!

In tako drvi voziček povsod nazaj: v šolskih, srenjskih, deželnih in državnih razmerah, le davki in hudobije naraščajo; slepi liberalizem pa vsega ne vidi, marveč se nja gonjači še bahajo, da gre vse lepo naprej! Naj le malo časa še tako „naprej“ gre, in zdvijano, zaslepljeno in obožano ljudstvo bo zgrabilo za cepece, in šlo nad vse tiste, ki so ga tako dolgo z „napredkom“ mamili, dokler ni spoznalo, da je — grozno opeharjeno bilo!

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Naš minister vnenjih oprav, grof Andrassy, se v svojih vladinih časopisih s Turkom hudo krega. To je prišlo tako-le: To leto je pribežalo nekoliko imenitnejših krščanskih Bosnjakov v Avstrijo, ker jim pod turškim samosiljem ni bilo več obstati. Pritožili so se potem pri vseh evropskih vladah, ki so porok enakopravnosti kristjanov, katero je turški cesar v posebnem pismu l. 1856 zagotovil. Ta pritožba je Turka razjezila, še bolj pa to, da je bil srbski knjez Milan na

Dunaju tako sprejet, kakor vsak samostalen vladar, ko je vendar še Turku nekoliko podložen. Ravno tako je razkačilo Turčina, ko je grof Andrassy ukazal avstrijskima zastopnikoma pritožbe kristjanov preiskovati in na Dunaj poročati. Enemu poročnikov srditi paša Vali še pred sé priti ni dovolil. — Razpor postal je še večí, odkar je turška vlada razglasila spomenico, v katerej sama sebe vseh krivic omíva, dolži pa uboge kristijane, da so potubnjeni rovarji in nepokorneži, avstrijskima poročnikoma (po rodu Srba) pa očita, da podpihujeta vseslovanstvo v turških pokrajinah.

Andrassy-evi časniki so prav hudi in kličejo turško vlado na odgovor. Konec pa bo, da se bo glavna reč: kako nesrečnim turškim kristijanom pomagati, na strani pustila, in le zadostenje za žaljeno čast poročnikov tirjalo, kar bo turška vlada že storila, da se iz zanjke sname. — V tem pa turške oblastnije prav po turško postopajo. Zaprla se je meja proti Avstriji, da ne sme nihčér v Srbijo in Avstrijo brez posebnega dovoljenja; paša je dal zopet 20 najveljavnejših Bosnjakov zapreti v ječo, da nobeden ne vé zakaj, une pa iz stare Gradiške, ki so dozdej v ječi bili, je izpustiti dal proti temu, da so posilama podpisali listino, v kateri se stvar prebrača, češ, da je le avstrijski poročnik Dragančič njih in one, ki so zbežali, podšuntal, da so se proti turškim oblastnijam pritožili. — Kaj izdatnega za kristijane se zgodilo ne bo, ker je diplomacija že zdavno iz svojega programa izbrisala: obrambo krščanstva in katoliške cerkve. Glej na Nemško, Švicarsko, Italijansko, Rusko in — i no še po drugod.

Dunajsko razstavo je slednjič počastil tudi nemški cesar Vilelm s svojim kancelarjem Bismarkom. Da se Dunajsko liberaluštvo še bolj navduši za nemškega strica, razglasili so frajmavrerji par dni poprej grobijanski odgovor nemškega cesarja od dne 3. sept. na prijazno pismo sv. Očeta od dne 7. avgusta, v katerem se pritožujejo zoper krivično postopanje Pruske vlade proti kat. cerkvi, katero bi vlada najrajše zadušila! Cesar pa dolži katoličane (!) nepokoršine zoper postave in prav naduto odbija ugovore papeževe, češ, da je le on cesar in gospod. To je Dunajskim liberalcem voda na mlin, in torej vse židovske in liberalne novine hujskajo: Glejte, tako treba proti kat. cerkvi postopati!

Sicer bo razstava za 2 dni dalj trpela, do 2. nov.

Štajersko. Vrli naši sosodje, nemški kmetje, so se pri volitvah junaško obnašali. V 5 okrajih so volili z veliko večino same poštene konservativne poslance, med njimi 2 duhovnika. Le v Graški okolici je zmagal, in to še le pri drugi volitvi deželni predsednik, baron Kübek, z 125 glasovi proti kons. kandidatu Alfredu knjezu Liechtensteinu, ki je zgubil 6 glasov. Prvokrat imela sta vsak po 129 glasov. Slava takim krščanskim možakom!

Na Českem je v kmečkih občinah zmagalo vseh 48 državnopravnih narodnih kandidatov, ki so vrh tega skoro vsi kakor ob prejšnjih volitvah enoglasno voljeni. Nasproti bi nemški ustavaki v celó nemških okrajih skoro propali bili, toliko glasov so dobili federalistični in pa kat. nemški kandidatje.

Na Kranjskem, in sicer na Gorenjskem je voljen grof Hohenwart, kar je silno lepo; v Ljubljanski okolici: grof Barbo (proti obema so rogovlili mladostlovenci), na Notranjskem dr. Razlag proti Hohenwartu, na Dolenjskem Pfeifer, eden „mladih“; v Kočevji in Trebnem pa — Dežman, ustavoverski nemškutar. Čast federalistov in posebno še Slovencev otel je blagi g. dr. Poklukar, ki je kandiduro na Gorenjskem brž odstopil grofu Hohenwartu, ko je vidil, da ga je mladostlovenska trma na Notranjskem podkopala. Dru. Razlagu ni gratulirati k zmagi, kajti utegne v drž. zboru v velike skušnjave priti, pokazati se — vladnega moža, kakor je to pokazal že v dež. zboru, ko je glasoval proti adresi narodne večine.

Na Tržaškem sta voljena 2 ital. liberalca in narodni mož Nabrgoj.

Na Goriškem je voljen narodni duhovnik prof. Valusi in še le pri drugi volitvi okr. glavar Tominski, Winkler, kteremu so liberalni Slovenci rajši glasove dali kot vrlemu dru. Tonkliju, ki nima druge pregrehe, kakor da drži kot katoličan s katoličani!

Na Istrijskem je voljen narodnjak Dinko Vitezič; proti škofu in pravemu očetu tamošnjih Slovencev, preč. g. Dobrili, je pa zmagal Italijan.

Na Moravskem je od 11 poslancev voljenih 7 federalistov, med njimi eden č. g. župnik.

V Bukovini so pa zmagali z malo večino ustavaki.

Na Solnograškem sta voljena 2 konservativna moža. — V obče so tudi zdaj pokazale kmečke občine, da še niso okužene pogubnega liberalizma, kateri dan denešnji narode in države razdeva in bo le končal s splošno prekucijo, če o pravem času pamet ne nadvlada.

Razne stvari.

(Požari okoli Celja.) Hudobnež, ki je lani okoli Celja požigal, še gotovo živi. Komaj je namreč 5. t. m. g. Hofer pogorel, je 9. t. m. že zopet v Škofji vasi bil požar, ter je pogorel Kopačev mlin in novo umetno mlatišče. — V nedeljo 12. t. m. je bil v Gaberjih tik Celja pri Črepinšku, p. d. Dimeu, strašen požar. Zgorel je kozolec, 2 hleva in po nesreči tudi revež Nuč po imenu, ki je na parni spal in se ni rešiti mogel; slednjič tudi 5 malih svinj. Konja pa je očitne pogube rešil gasilec Celjske družbe, po rodu Oger in us-

njarski pomočnik. — Črepinšek ni bil zavarovan; kako si bo revež zdaj popravil škodo za kakih 2000 glđ.? — Torej posestniki! zavarujte si svoj imetek in sicer pri domači zavarovalnici „Sloveniji“ v Ljubljani, katera tudi po Českem in Moravskem dobro slovi, ker vso škodo po ognju storjeno nemudoma izplačuje.

(Nesreča nikdar ne spi), kakor kaže naslednji žalostni prigodek, ki se nam iz Selnice pri Marib. poroča. Obče spoštovana, pobožna in dobrotljiva gospa in posestnica Mar. Porta v Selnici bila je v trgatvi blizo Vurberga. Hotela je v saboto 11. t. m. na večer domu priti. Dva polovnjaka mošta se naložita na voz in sredi se vsede gospa. Na trati pri sv. Martinu pod Vurbergom zagledata konja dva druga bela konja, ki sta se ob potu pasla, se splašita in poskočita z vozom na stran. Hlapec zaobrača vajeti, po nesreči se pa voz zvrne, polovnjaka se prekucneta in gospej na prsa zavalita, da je blaga ženka pri priči mrtva bila. — Reči se sme, da bitko žaluje ne le žlahta, ampak vsa Selniška fara po nepozabljivi gospej, ki je bila prava mati ubozih, živ izgled krščanskega življenja. Bodi blaga duša v pobožno molitev vsem priporočena!

(Nesrečna naključba.) Na Staricesti blizo Ljutomera se je zgodila 4. okt. na večer okol 11. ure nesreča, da je bil 19letni fant F. Mavrič, obstreljen od posestnika J. K. iz Stareceste, kteri je fanta v vinogradu našel. Ranjeni še ni umrl, alj teško bo ozdravel več, ker ima 12 svinčkov (šprihov) v svojem telesu. —

(Premembe okr. glavarjev.) Ljutomerski okr. glavar, g. Haas, pride za glavarja v Celje; gosp. Franc, celjski glavar je prestavljen v Ljutomer.

(Ponarejeni bankovci.) Od Velike nedelje se nam poroča: V nedeljo 19. okt. je tukaj čevljar Marin iz Vičanec izdal ponarejen desetak za tobak, kar se je hitro žandarjem naznanilo. Žandarji so našli pri njem pravi desetak, kteri je imel število ponarejenega in enega na pol ponarejenega. Marin je zaprt, ravno tako jegov tovarš.

(Ovellica „omike“ mladostlovencev.) Jurčičeva „posvetna inteligencija“ je v Celji zoper kandidata duhovnika kmete z listkom ščuvala, na kterem so bile te-le vrstice tiskane:

„Možje, v nevarnosti ni vera,
Ampak samo — kaplanska bera,
Državni zbor je zbor možakov,
Ne pridgarjev in ne mračnjakov;
Zatorej ne volite farja,
Kanonika Kosarja!

Svobodoljub.“

Kaj ne? čedni „lučnjaki“ to!

(Požar.) V Kostrivnico pride k Žurmanci, udovi v pondeljek 20. t. m. kmečki gost, ki prosi prenočišča. Ker je faifa zmirej med zobmi, tudi v noči, je hlev, na kterem je gost prenočeval, — zgorel, — gost pa je potegnul kopita.